

Nr 450.

Av herr **Ohlin m. fl.**, om ändrad lydelse av 28 § första stycket lagen om allmän sjukförsäkring.

I anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 178 till förra årets riksdag med förslag till lag om allmän sjukförsäkring väckte folkpartiet en motion, vari bl. a. hemställdes, att riksdagen för sin del ville besluta, att möjlighet till undantag från tillhörighet till lagen måtte beredas icke endast grupper av anställda i offentlig tjänst utan jämväl sådana arbetar- och tjänstemannagrupper på den privata arbetsmarknaden, som redan har tryggheten vid sjukdom tillfredsställande ordnad. I motionen erinrades om att Tjänstemännens centralorganisation (TCO) i sitt yttrande över socialförsäkringsutredningens betänkande ifrågasatt om icke i lagtexten skulle kunna skapas möjlighet även för tjänstemannagrupper på den privata arbetsmarknaden, som åtnjuter sjuklön, att undantagas från försäkringen. För klart slutna avtalsområden, såsom t. ex. för bank- och försäkringstjänstemän, kan det inte möta oöverstigliga svårigheter att införa undantagsbestämmelser på samma sätt som för de i offentlig tjänst anställda.

Andra lagutskottets majoritet uttalade vid behandlingen av folkpartiets förslag i avseende på möjlighet till undantag från försäkringen, att den nya lagstiftningen ej utgjorde något hinder för komplettering genom arbetsgivarens försorg. Utskottet ansåg: "Det torde därför inte vara att befara att försämringar annat än mera undantagsvis uppkommer för dem, som nu är väl skyddade vid sjukdom."

I folkpartimotionen hade klart sagts ifrån att lagens ikraftträdande icke borde tagas till förevändning för en försämring av redan utgående sjukersättningsförmåner. Den utjämning av skillnader i olika anställningsvillkor, såsom t. ex. sjuklöne- och pensionsförmåner, vilken eftersträvades, borde ej förverkligas genom en försämring för de grupper, vilka redan i dessa avseenden uppnått en viss trygghet, utan genom en successiv förbättring för de sämre ställda. Denna principiella uppfattning kompletterades med det uttalandet, att endast om de berörda grupperna förhandlingsvägen frivilligt accepterade, att en förmån i detta avseende till en del utbyttes mot annan förmån eller höjd lön, borde undantag från denna regel ifrågakomma.

Den debatt som sedan våren 1953 förts om anpassningen av tjänstemännens sjukförmåner till den nya sjukförsäkringen och inledningen till de nödvändiga förhandlingarna med arbetsgivarna härom visar tyvärr att de

synpunkter, som folkpartiet för snart ett år sedan gjorde sig till tolk för, icke vunnit önskvärd anklång.

I detta sammanhang kan finnas anledning erinra om att under förarbetena till genomförandet av en semesterlag i vårt land uttalades farhågor för att lagen — trots dess karaktär av minimilagstiftning — skulle kunna tagas till förevändning för ett försämrande av tidigare utgående semesterförmåner, som kunde vara fördelaktigare för arbetstagarna än lagens. Av denna orsak infördes i semesterlagen en bestämmelse om att ifall längre semester i allmänhet utgår för arbetstagare i någon yrkesgrupp med hänsyn till vissa angivna omständigheter än vad som föreskrives i lagen, skall dylik sedvänja i fråga om semesterns längd lända till efterrättelse för arbetstagarna i yrkesgruppen. I vad mån bestämmelserna om sedvänja motverkat en försämring av utgående bättre förmåner i fråga om semester kan väl knappast klarläggas. Man synes kunna förvänta att även utan motsvarande bestämmelser rörande sjukförsäkringen förhandlingarna arbetsmarknadens parter emellan kommer att föras i denna anda.

Det är för oss självklart att i sjukförsäkringslagen bör finnas möjlighet att medge undantag för grupper av anställda, som redan har bättre sjukförmåner ordnade. Härigenom skulle dessa grupper i detta hänseende jämsättas med de stats- och kommunalanställda, för vilka undantag kan medges.

Under hänvisning till vad ovan anförts får vi hemställa,

att riksdagen för sin del måtte besluta att § 28 första stycket lagen om allmän sjukförsäkring erhåller följande lydelse: Konungen äger från sjukpenningförsäkringen i dess helhet eller viss del därav undantaga arbetstagare, som på grund av lag eller författning, utfärdad av Konungen, eller bestämmelse, som beslutats av kommun, äger uppbära lön vid sjukdom, så ock annan arbetstagare, vars rätt till lön vid sjukdom finnes i liknande mån tryggad.

Stockholm den 27 januari 1954.

Bertil Ohlin.

Wald. Svensson.

Filip Kristensson
i Osby.

Manne Ståhl.

O. Malmberg,
Skövde.

Sven Wedén.